

„Skadefryd er jo en særlig menneskelig Lyst, som vi ikke deler med nogen anden jordisk Skabning, og den er vel nok den hæsligste af alle Lidenskaber. Man kan virkelig ofte have berettiget Grund til at sørge over, at man blev født som Menneske og ikke kom til Verden som Hyæne eller Tiger eller et andet forholdsvis godsindet Dyr. Hvad mener De derom, Arkitekt Schmidt?“

Men Arkitekten stirrede krænket ned paa sine upaaagtede Tegninger og sagde bittersødt:

„De maa tillade mig at være Dem Svaret skyldig!“

VI

Jytte sad med Overtøjet paa ved Siden af sin Mors Seng og fortalte om et lille Herreselskab, som hendes Mand havde haft den foregaaende Aften i Anledning af en tilrejsende norsk Journalist og Kunstkritiker, der var kommen herved for at se paa Foraarsudstillingerne. Foruden Hædersgæsten havde der været to danske Herrer, hvis Navne Jytte af Skamfuldhed fortav. Den ene var nemlig tykke Møller, som Karsten havde knyttet til sig med noget, han kaldte Venskabs-Prioriteter; den anden var en yngre københavnsk Kunsthandler, der aabenbart ogsaa havde en Part i Møller og derfor ikke gerne slap ham afsyne.

Af Hensyn til den udenlandske Gæst havde Jytte paa Karstens Anmodning gjort sig megen Umage med Anretningen. Der var bleven dækket med en Overflødighed af kolde Retter, med Salatter og Geleer og andre Lækkerier. For at oplive Moderen, der var stærkt nedtrykt efter flere Dages Sengeleje, forsikrede hun, at Aftenen havde været meget vellykket.

Sandheden var dog den, at det hele havde været en grim Oplevelse, som hun helst ikke tænkte paa. Først havde Gæsterne ladet vente paa sig i over en Time, og da de endelig kom og blev sat tilbords, viste det sig, at de lige havde rejst sig fra en solid Middag. I otte Dage havde de turet rundt i Byen og til Ære for den norske Gæst afsøgt dens bedste Spisesteder med det tyde-